

D. GIRALT-MIRACLE / N. NOVELL / I. C. SIMÓ

Antoni Miró

OBRA RECENT

AJUNTAMENT DE GANDIA

Casa de Cultura Marqués de González de Quirós

OBRA RECENT

D. GIRALT-MIRACLE / N. NOVELL / I. C. SIMÓ

Antoni Miró

OBRA RECENT

A PAU CASALS 2012/ El Vendrell
(Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

AJUNTAMENT DE GANDIA

Casa de Cultura Marqués de González de Quirós

Casa de Cultura Marqués de González de Quirós

ANTONI MIRÓ, OBRA RECENT
Setembre-Octubre 2018, Gandia

Textos

Daniel Giralt-Miracle

Nèstor Novell

Isabel-Clara Simó

© **DELS AUTORS**

Imatges i textos

© **DISENY I MAQUETACIÓ**

AMB-Disseny

TRANSPORT I MUNTATGE

Art-Exprès, Alcoi-Barcelona

IMPRESSIÓ I REL·LIGAT

Gràfiques Alcoi, S.L.U

Dipòsit Legal: V 2217-2018

art@antonimiro.com
www.antonimiro.com
www.web.ua.es/es/catedramiro/
www.portalart.antonimiro.com

AJUNTAMENT DE GANDIA

EL “LLIBRE DELS FETS” D’ANTONI MIRÓ

No sé quantes obres deu haver realitzat Antoni Miró des que es dedica a l’art, però fins i tot ignorant-ho és evident que la seva és una carrera molt prolífica, canviant en els temes i mutant en l’execució. No obstant això, però, en totes les seves creacions hi descobrim un segell personal i unes obsessions constants que són les que van portar Joan Francesc Mira a definir-lo de manera brillant com un “fabricant de fantasies i suggeriments”.

Antoni Miró forma part d’aquella generació de pintors del nostre país que, fatigada de l’informalisme eixorc, sobreexplotat pels grans mestres de l’abstracció, no va caure en aquella figuració amanerada d’arrels cubistes o expressionistes (que es va denominar nova figuració) sinó que va obrir els ulls davant la realitat per a fer una crònica del que veia, per a denunciar les guerres, la discriminació racial, l’explotació dels homes, l’hegemonia dels imperis (econòmics o militars), l’assolament del nostre planeta, les misèries de la nostra pròpia història. Com molt bé va explicar el mateix Antoni Miró a Joan Vicent Hernández (*Avui*, 8.8.1976): “Pinte el que no m’agrada”.

Certament, si en la majoria dels casos, i d’acord amb la vella sentència llatina *verum, bonum et pulchrum*, l’art s’ha associat amb la idea de bellesa i bonesa, Miró ha optat per defugir els esteticismes agradosos perquè ha preferit fer una anàlisi descarnada de l’existència, i ho ha fet utilitzant un llenguatge que no té res a veure amb la tradició de les belles arts, sinó amb la imatgeria sorgida dels mitjans de comunicació moderns, uns mitjans que en general podem afirmar que proporcionen una mirada més mecànica que reflexiva i, per tant, més freda i distant, i tot i així la pintura de Miró esdevé un manifest, una proposta analítica en la qual, sense caure en els tòpics del

pop-art, ni en l'hiperrealisme fàcil, s'hi integren art, societat i temps moderns, expressats amb una estètica pròpia, que no deixa de ser un reflex fidel de la mirada d'Antoni Miró, un artista que “mira la realitat i la transforma. La transforma en tres sentits, diferents i simultanis: la transforma donant-li sentit; la transforma rescatant-la de la quotidianitat que fa opacs els objectes i les persones, i la transforma projectant-t'hi el seu món alternatiu, que és creació de l'artista”, com va definir amb lucidesa Isabel-Clara Simó en el catàleg “Antoni Miró. Els ulls del pintor”.

Si generacionalment Miró és a prop de l'Equip Crònica, de l'Equip Realitat, de Genovès, de Canogar, etc., conceptualment, els seus plantejaments són dissímils. Ell ni es va formar en les escoles de belles arts tradicionals, ni en les escoles d'arts i oficis, ni va participar en els cercles promotors del realisme crític. Tampoc l'unia cap lligam especial amb els grups artístics de la ciutat de València ni compartia les especulacions filosoficopolítiques que van derivar en les dites “cròniques de la realitat”. Miró procedia (de fet havia estat un dels fundadors) del Grup Alcoiart, més aïllat i menys afí a teories estètiques o ideològiques, encara que també acusava l'impacte de les transformacions socials radicals que s'estaven produint aquí i també arreu del món i volia afegir-se a la denúncia, cosa que va fer amb un llenguatge directe i entenedor i, en el cas concret d'Antoni Miró, vinculat a l'esperit del col·lectiu italià Gruppo Denunzia.

L'opció crítica de Miró, com va precisar Joan Fuster, tenia dos protagonistes: l'home i la societat, motiu pel qual els xocs, les contradiccions, les incongruències, els maltractaments van esdevenir el centre de la seva obra. Una actitud que no ha variat amb el pas dels anys perquè sempre ha afirmat que la pintura ha d'opinar i que ha d'estar immersa en la societat en què viu, per la qual cosa és aquest

objectiu, d'una manera més o menys evident, el que marca la diferència respecte les altres formes de mirar la realitat.

Amb tot, per a Antoni Miró és tan important allò que vol comunicar com la manera de comunicar-ho, el fons i les formes. És per això que en la seva obra trobem tant pintures, com gravats, relleus, escultures, cartells, fins i tot peces realitzades amb mitjans digitals, i l'ús d'aquestes tècniques no podem perioditzar-lo, com ja ha comentat amb encert Romà de la Calle, perquè la independència de Miró l'ha portat a utilitzar tothora la tècnica que en cada moment específic li permetés (i li permeti) expressar amb eficàcia el seu compromís amb la gent i la vida, sense transcendentalismes, però amb una explícita voluntat de denúncia i sempre amb ironia.

I si la seva ha estat denominada una pintura de conscienciació és perquè no es limita a una autoreflexió sinó que busca la complicitat estètica i ideològica de les persones que contempen la seva obra. Probablement per aquesta raó tendeix a l'esquematisme, a la simplificació dels recursos plàstics i manlleva de la història de l'art, del cinema, del còmic, de la publicitat o de la televisió, recursos que facilitin o provoquin el diàleg amb l'espectador, amb el que Miró vol interactuar perquè en el fons, cada una de les seves obres respon a una meditació, i és un lament o un crit d'alerta, perquè és un pintor d'idees, que sap conjuminar els continguts ideològics i l'expressió plàstica i aconseguir un equilibri particular que és el que personalitza el seu treball, una creació que, vista amb perspectiva, m'atreviria a dir que constitueix un nou Llibre dels fets, perquè en el seu conjunt esdevé una narració dels esdeveniments més importants de la seva vida, escrita en plural de primera persona, com va fer el rei Jaume.

DANIEL GIRALT-MIRACLE

Crític d'art

DAMA SENYERA 2018 / PV (Acrílic s/ llenç, 162x114)

A N T O N I M I R Ó , O B R A R E C E N T

Parlar de l'obra recent d'Antoni Miró no deixa de tindre un cert grau d'ironia, una més, d'aquesta au nocturna que aprofita la nit tranquil·la en el silenciós i apartat mas de Sopalmo per a treballar incansablement, amb un volum de producció més pròpia d'un jove inquiet que d'un honorable senyor major.

La seua obra recent són centenars de quadres que evolucionen a partir d'unes idees matrius al si de determinades col·leccions. El ventall desplegat en un joc de colors, textures, tècniques i enfoc, conformen, per acumulació rigorosa, una mirada detallada, diversa i complexa sobre el tema que a pres de referència, be siga el ponts, les màquines, els cossos o el conflicte social.

Ja deia Joan Fuster que els alcoians són el valencians més semblants que hi ha als catalans, no només pel seu caràcter estalviador i amants del treball ben fet, sinó especialment per la seua estima a la tècnica, a la enginyeria, als processos productius, a la maquinària.

No trobareu en l'obra de Miró cap referència, sentimental o crítica, al camp, als rius, la muntanya o al paisatge, tots ells atributs importants de la comarca de l'Alcoià. La seua mirada no és dirigeix mai cap els rius, sinó cap els ponts; no trobareu el paisatge, sinó l'arquitectura com estructura productiva; no us captivarà amb l'exaltació del disseny dels enginys o els estris, sinó que trobareu directament un homenatge a la màquina i a l'aparell industrial. És més, ni quan persistint en la seua irrenunciable aproximació a la punció eròtica no us situarà els cossos en un ambient o en un entorn suggeridor, ell us mostra el cos net i nu sobre un fons ocre, a la recerca de la bellesa i l'atractiu d'una isolada estructura corpòria. Només en la sèrie cubana, obligacions del tròpic, pot ser, hi trobareu una certa alegria cromàtica, amb mesura, clar està, com és el cas del potent i expressiu retrat de dona que hi ha a l'exposició.

Pot ser per això que la seua obra no s'haja caracteritzat pels colors primaris. Hi trobareu pocs blaus, grocs i verds definits en les seues

pintures. Aquests són colors massa propers a la naturalesa, massa diürns, massa allunyats del neó del taller o la fàbrica. No són els colors propis de les estructures industrials, sinó dels espais i els objectes que els alcoians tenen profundament interioritzat com a part inalienable de la seua memòria històrica, de la qual, siga dit de pas, se'n troben ben pagats i amb motiu de causa.

En aquesta exposició, però, que arreplega una mostra escollida de les principals sèries pictòriques que ha desenvolupat en els darrers 15 anys, es pot observar dues tendències de canvi importants. Per una banda, Antoni Miró s'ha endinsat en la ciutat contemporània, en les escenes quotidianes de les nostres ciutats. Li atrau la marginació i la solitud urbana que conviu amb la societat de consum i el turisme. Les pintures tracten de fer visible els amagats marginals del sistema, ben siguen les persones que fan art al carrer o bé els exclosos, els captaires, els esguerrats. La denúncia social s'aconsegueix en fer evident a la paret d'una exposició una realitat social que, per quotidiana, és ignorada. La seua ironia esdevé més subtil. Per altra banda, hi fa ús d'una paleta de colors que des de fa anys no ens tenia acostumats, en combinar els seus tradicionals marrons, ocre, beixos, negres i grisos, ara amb intensos rojos, lilàs i blaus, un joc de contrastos de colors d'acord amb els diversos significants de la pintura.

M'he parat més atentament en alguns quadres. A Dol a Rafah, m'ha sobtat l'expressiu hiperrealisme de dos dones palestines –a una de les qual només li veiem la ma– que, en consolar a una tercera –en primer pla–, conformen amb les seues mans de dol solidari una creu de sofriment, de mort. Però l'obra que m'ha fet detindre'm per veure-la amb més de deteniment és Música a Toledo, pot ser per allò que deia dels colors i de la perspectiva urbana a l'obra recent d'Antoni Miró: Asseguda al carrer sobre una cadira plegable una jove concertista, isolada i concentrada, amb la mirada absent, o pot ser sense mirar enlloc, interpreta la seua música oriental a l'espera que els passejants li deixen alguna moneda a la caixa de l'instrument que hi ha a terra al seu davant. Més avant ja han passat uns turistes carregats de borses

MOVIMENT 2018/ P.V. (Acrílic s/ llenç, 116x116)

de compra que van fent-se evanescents. El marró i el blau/*blue loser* de la música contrasta amb el blau intens de futur cap on dirigeixen els passejants. L'amable displicència envellutada dels turistes que conversen entre si en un segon pla, enalteix l'estàtica solitud de la intèrpret en un hiperrealista primer pla.

Una constant de l'obra d'Antoni Miró és el compromís social, les causes dels perdedors, dels castigats per les injustícies del sistema, dels moviments d'emancipació social i nacional. La seua obra denuncia el caràcter ideològic de la imatge de la cultura de masses i les grans possibilitats que s'obren amb la seua refuncionalització per a un ús polític crític o si més no, irònic. Perquè allò que compta en l'art activista que practica Miró és el seu efecte propagandístic. En recontextualitzar o descontextualitzar les figures icòniques del sistema cultural global, aconseguix aprofitar la potència discursiva que té qualsevol dels mites del discurs oficial popularment acceptat, i així, subvertides, treure a la llum, a una nova mirada, les paradoxes, les ironies i les contradiccions de les visions, tan de la cultura de masses com del propi art.

A l'exposició també passa revista, fa una mena de crònica social, dels moviments socials globals i de País que n'han marcat els darrers 15 anys: la ignominiosa guerra d'Iraq i l'atemptat de les Torres Bessones, la tragèdia dels refugiats i de les guerres (netes i brutes) al llevant del Mediterrani, la insurgència palestina, la primavera valenciana, la crisi a Vandellòs, el procés sobiranista de Catalunya i d'Escòcia, etc.

L'obra d'Antoni Miró és d'un realisme inquietant. Imperceptiblement, perquè amb l'amable accés, amb la fàcil aprensió de les imatge, hom evidencia, se li fa palès, un punt crític, amarg sovint, que no és altre que la subtil denúncia ideològica o ètica del sistema sociocultural que vivim. Quan l'Ajuntament de Gandia li encarregà la gran escultura del 25 d'Abril de 1707, una subversió de la Rendició de Breda, vaig escriure: "Al potent símbol dels cavalls guanyadors, rodejats de les llances que exigeixen el seu tribut, es contraposa la

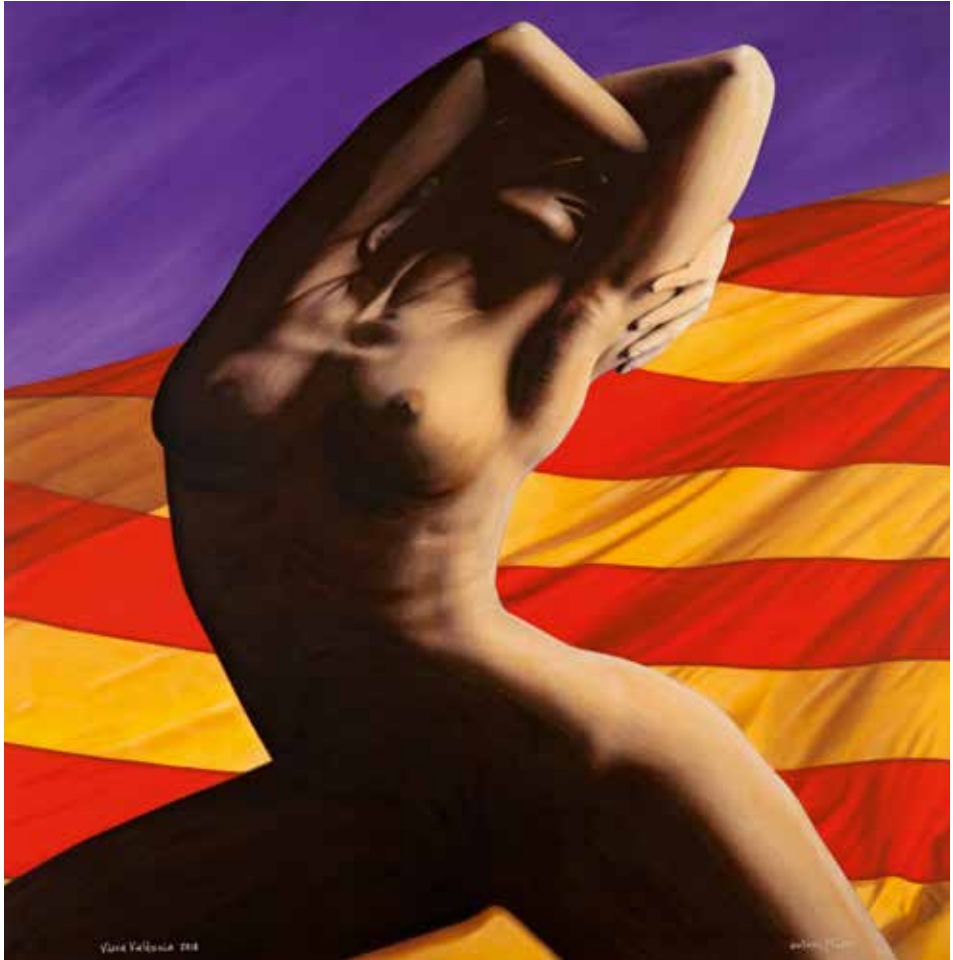
imatge del poble, quatre vegades negat, amb les quatre barres que tossudament el representen”.

La seua mirada de pintor té sempre alguna cosa de periodista gràfic, de fotografia de World Press, quan enfoca un detall, una figura, un gest, una escena o un context que l’ha captivat. La imatge que acabarà produint amb els pinzells ens mostrarà allò essencial, lliure de tot allò accessori, descarnat, pur i net, que havia enfocat amb la mirada. Per tant, les imatges aconseguides aspiren a ser alguna cosa més que una mera expressió estètica, no són només un petit al·legat històric, sinó que també i, de manera inseparable a l’estètica i a la crònica social, porten la incitació, de vegades amb ironia i de vegades amb cruïda, a la presa de postura ideològica, a assumir l’evidència de la injustícia social, amagada o explotada obscenament pels *mass-media*.

Com una vessant d’aquesta inquietud social, de fer palesa, evident, visible, la pobresa, la marginació, la misèria, podem resseguir el seu discurs irònic sobre l’art com a mercaderia. Els museus i la mercantilització de la vida. Pobres demanant almoïna a vora el museus, els rics que no hi són. Multituds de classe mitjana fent turisme per les sales d’art més afamades del món, garberes de masses de consum ràpid, magatzems de divises, mercaderia simbòlica i de contemplació impossible. Pel contrari, als carrers, l’artista marginat i, a vora de casa, petites sales d’exposició, galeries i mostres d’art que exposen amb valentia i dedicació l’art més contemporani o dels pintors més propers, sempre ignorades.

Amb aquesta exposició tenim una bona mostra per endinsar-nos en els valors estètics i conceptuals de l’obra recent d’aquest artista de les Comarques Centrals Valencianes i, com sempre, ser còmplices del seu compromís amb els valors de la solidaritat, de denúncia de l’opressió social, i d’esforç infatigable per la cultura del País Valencià.

NÈSTOR NOVELL. Juliol 2018

VISCA VALÈNCIA 2018/ P.V. (Acrílic s/ llenç, 116x116)

M I R A M I R Ó

Quan Antoni Miró pinta, enfoca la realitat amb llum potent, que, rebotant-hi, et va directa al cor i et sents culpable. Antoni Miró és el desassossec. Tot el contrari que els impressionistes –altrament ben meritoris i estèticament molt agradables–, que reflecteixen una dona, un berenar, un paisatge, sota una capa d’amabilitat, i et sents confortable. Són l’assossec.

És una pintura vigorosa i alhora precisa i delicada, on cada detall esdevé protagonista.

Ens agafa de la mà, ens planta a davant de la seva obra i ens diu: “Mira!”. I és aleshores quan comprens que en art, la tècnica no té importància, perquè és només un mitjà. L’art és qüestionar-se el món i sentir-se’n part. És compromís.

Antoni Miró és alcoià, com el gran Ovidi. L’un pintant i l’altre cantant porten posada una samarreta vermella, no necessàriament feta d’una cortina vella. Però roja, ben roja.

Hi ha qui creu que l’art –siga pintura o literatura– és per fer bonic en una paret o en un prestatge; que serveix per passar l’estona, per dir jo he estat al Louvre, quin mareig de quadres o jo he llegit aquell llibrot tan entretingut. Però no és així: l’art ha de fer pensar i ha de fer sentir, si no, esdevé una eina, com unes tenalles o un clau o qualsevol objecte d’una ferreteria –altrament utilíssima–. Si només fa pensar és un tractat de filosofia o una sàvia al·legoria; si només fa sentir és una telenovel·la o un cromó llagrimós.

Què té Alcoi que produeix uns gegants com aquests? És difícil de contestar, però l’orografia, l’isolament durant segles, el sentit del treball, les muntanyes tan properes que semblen a tocar de la mà, els ponts, d’un perfecció exquisida, la gent, la rialla sobtada, la cadència

de les festes, l'aire transparent. Podria ser. O podria ser que hem tingut la immensa sort de parir-los tots dos.

Una vegada Picasso va fer un retrat de Gertrud Stein, i el germà d'ella, Léo Stein, va exclamar: “No s’hi assembla gens!”. La rèplica de Picasso és d’antologia: “Doncs ja s’hi assemblarà”. Què volia dir el gran Picasso? Volia dir que la realitat és saber mirar i no sempre és igual al que es clava en la retina. Volia dir que l’art sap mirar i veu coses que alguns, o molts, no hi veuen. I que la realitat de debò no és la de l’ull distret sinó la de l’artista. Per això Antoni Miró ens planta al davant els seus nombrosíssims quadres, de vegades immensos, i ens diu: “Mireu la realitat de debò! No camineu distrets. Obriu els ulls. Mireu de debò”.

La teoria de la percepció ens adverteix que si de sobte ensopegàrem amb un artefacte absolutament desconegut no sols no l’entendríem sinó que ni tan sols el sabríem mirar. I ara, què ens està passant? Tanta informació, tants artefactes reproductors i nosaltres no veiem més enllà de la punta del nas. I continuem ensinistrats, obcecadament, en els missatges que ens arriben del poder –el poder polític i de l’Íbex 35–, i repetim com lloros les consignes més absurdes. Sents: “¡Nadie romperá España!” i et preguntes què passa amb Portugal, que es va independitzar, o el tan cobejat Gibraltar. I els més poderosos encara –els amos del món– que prediquen una guerra imminent i absurda i no diuen ni un mot sobre els milions de refugiats sirians.

M’agrada Antoni Miró. La seua pintura. La seua integritat personal. La seua lluita.

I és alcoià, que conste.

ISABEL-CLARA SIMÓ,
Barcelona 2016

TORS NU 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

GRAN BRAÇ 2018/ P.V. (Acrílic s/ llenç, Díptic 114x324)

RAFAELA 2017 (Acrílic s/ llenç, 162x114)

YASMI 2017 (Acrílic s/ llenç, 116x81)

PETRONILA GITADA 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 114x162)

MAGDA 2016 (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

MIRANT-SE LES CAMES 2016/ País Valencià (Acrílic i collage/paper, 112x76)

BERTA 2017 (Acrílic s/ llenç, 81x116)

ZORAIDA 2015/ Havana (Acrílic s/ llenç, 114x162)

ZOHRA AMB NIQAB 2015/ El Vendrell (Acrílic i collage s/lleç, 116x116)

GRANULL 2016/ País Valencià (Acrílic s/ llenç, 114x162)

DOL A RAFAH 2015/ Palestina (Acrílic s/ llenç, 116x116)

MÀ DE DONA 2015/ Washington (Acrílic s/ llenç, 116x116)

SUPERVIVENTS 2015/ Uri-Casimira, India (Acrílic s/ llenç, 162x114)

POBRE I PROU 2015 (Acrílic i collage/paper, 112x76)

PRIMAVERA VALENCIANA 2012/ València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

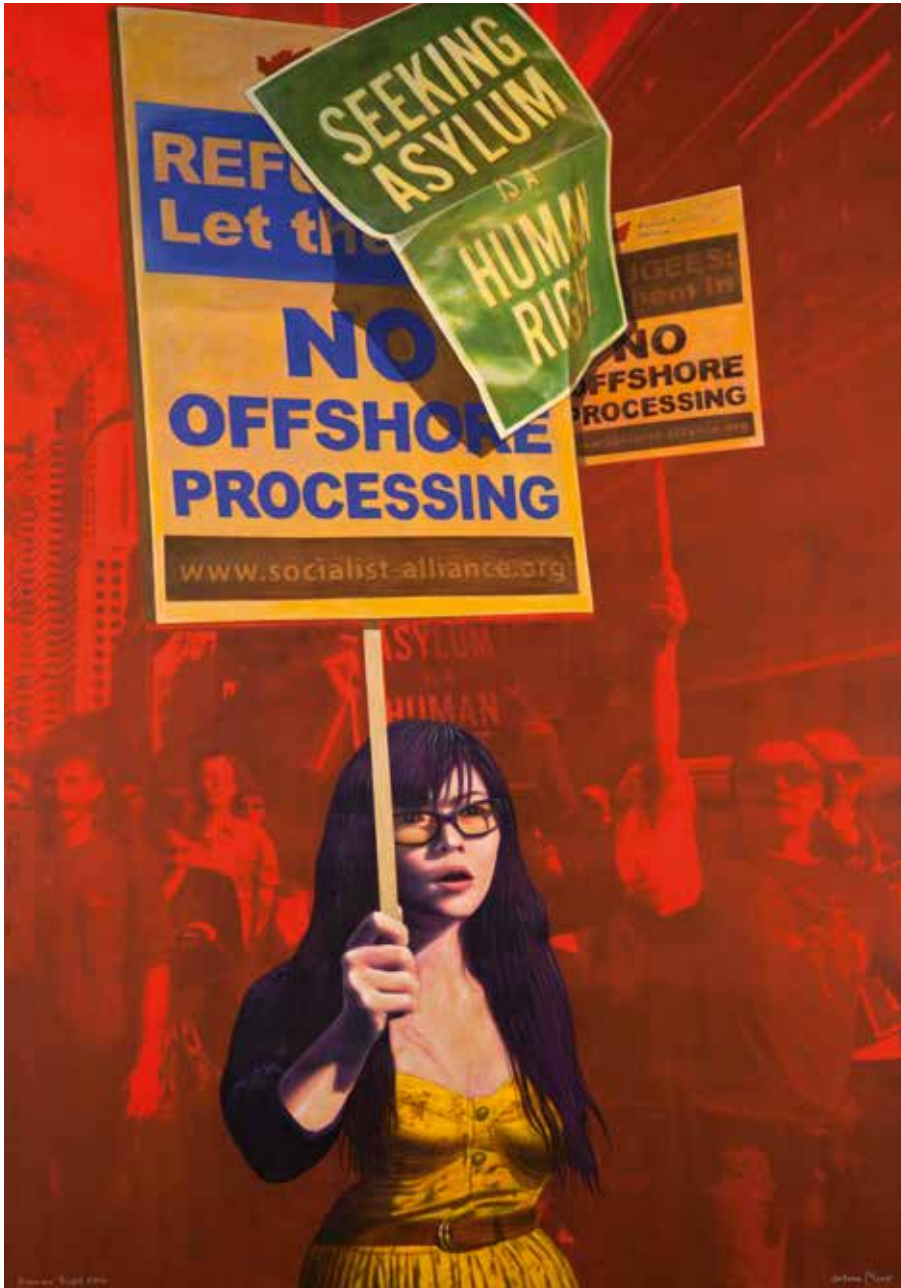

INDEPENDENTISME 2014/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, Díptic-114x324)

FUSTER DIU 2014/ València (Acrílic s/ llenç, 114x162)

HUMAN RIGHT 2014/ Sidney, Australià (Acrílic s/ llenç, 162x114)

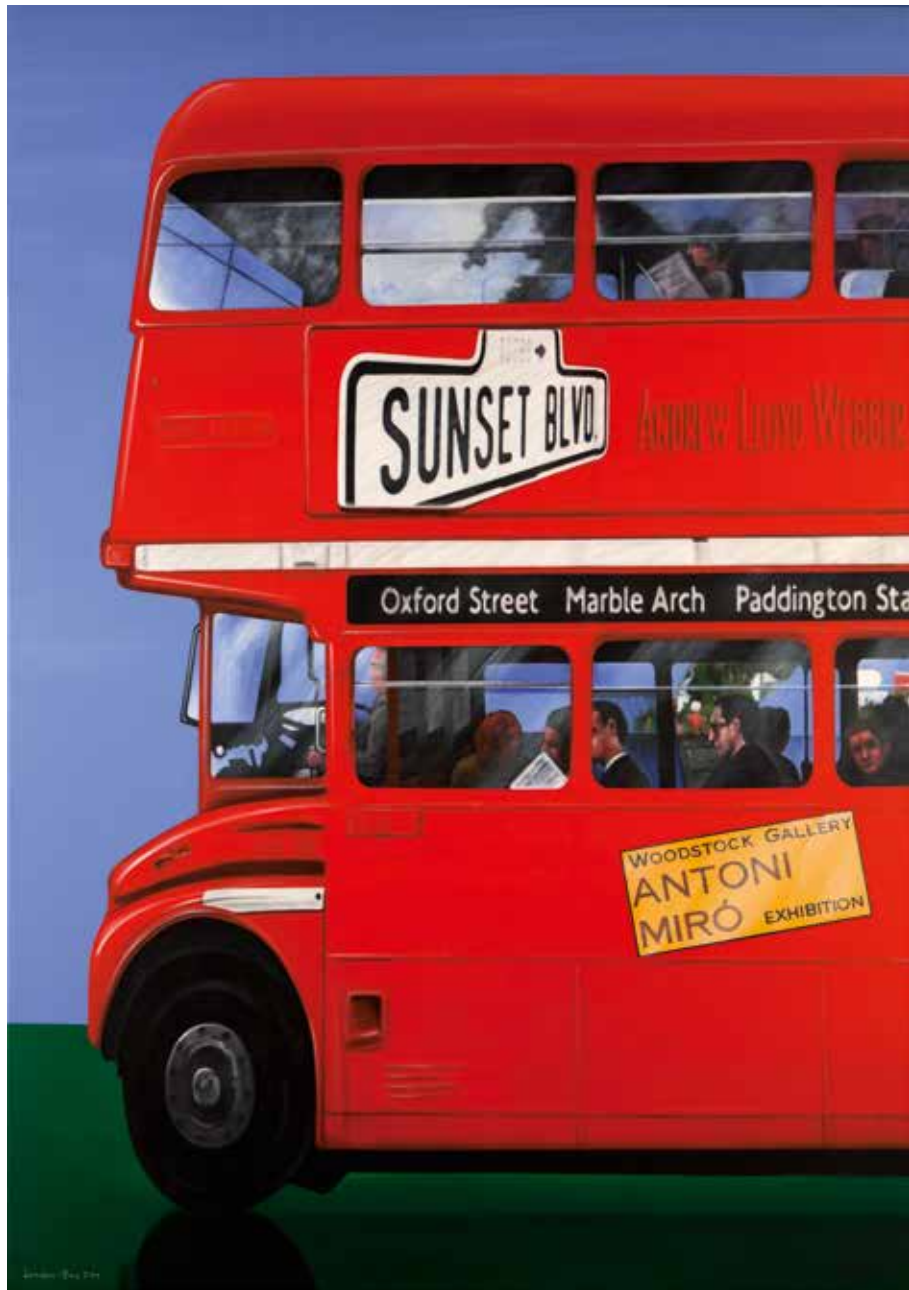
UCRAÏNA 2014/ Kiev (Acrílic s/ llenç, Díptic-114x324)

ANTITERRORISME 2014/ Niger (Acrílic s/ llenç, 114x162)

RETIRADA 2014/ Afganistan (Acrílic s/ llenç, 114x162)

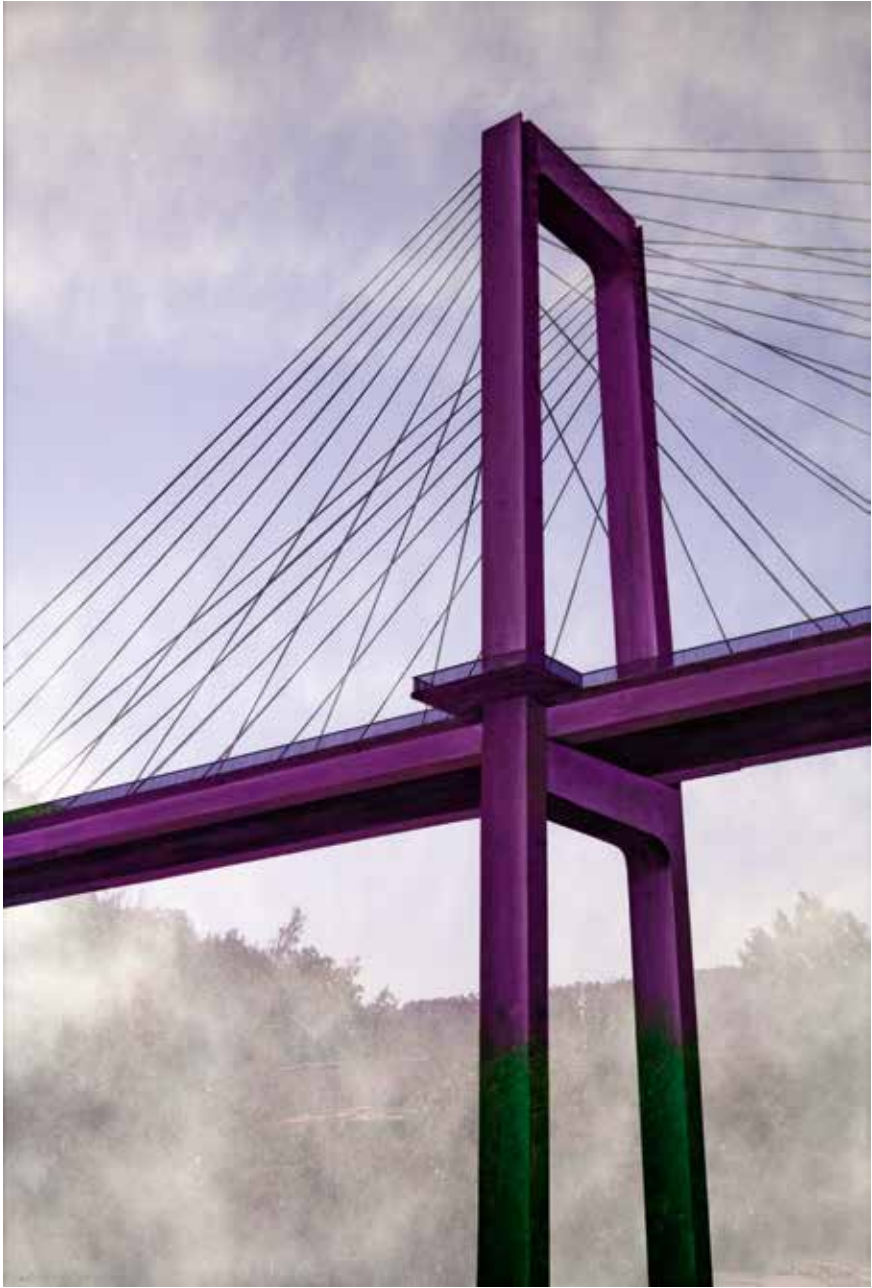
LONDON-BUS 2014/ Londres (Acrílic s/ llenç, Díptic-162x228)

SUPPORT ROIG 2015/ Pont S. Jordi, Alcoi (Acrílic s/ llenç, 92x65)

GRAN PONT 2015/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 114x162)

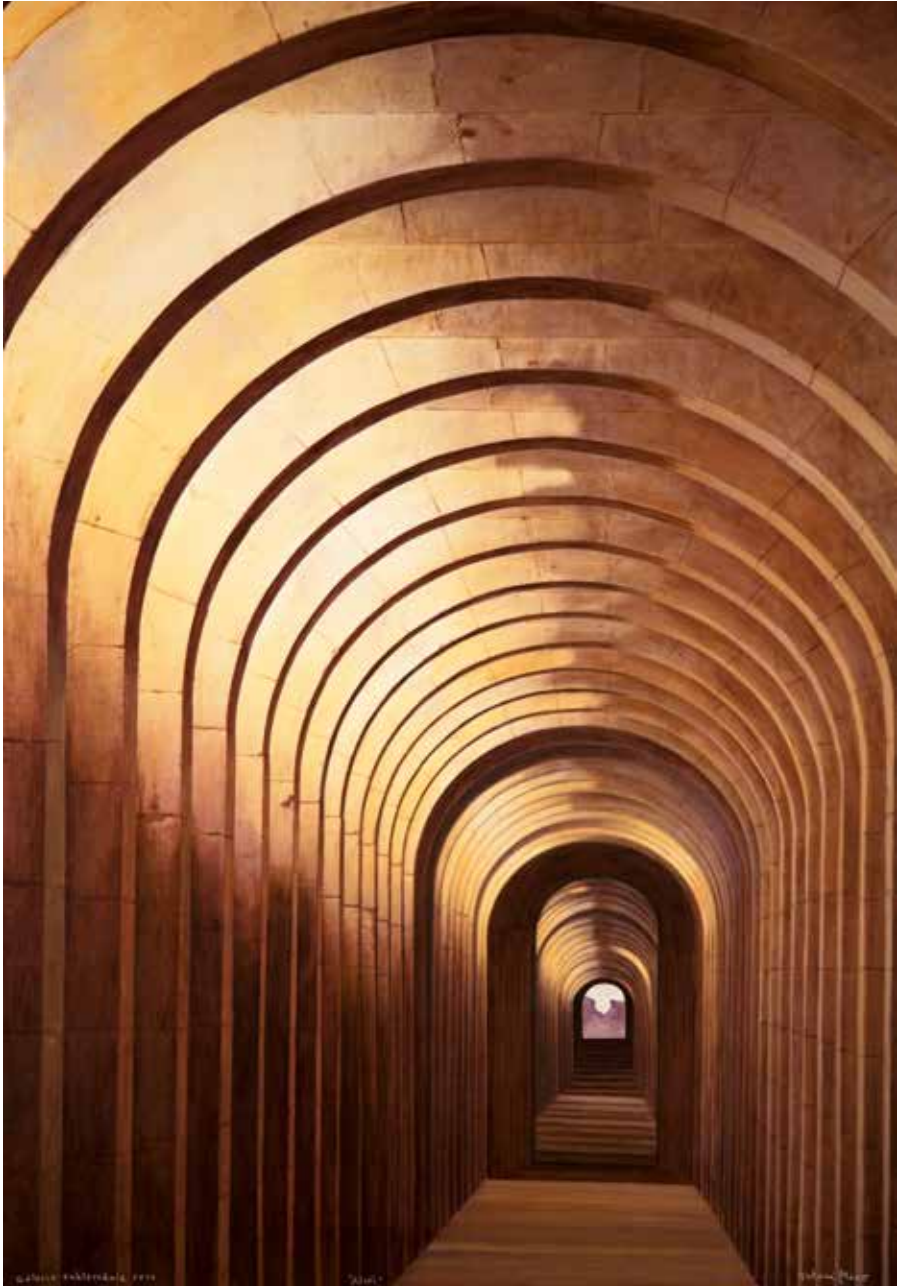
PILASTRA CENTRAL 2016/ Alçoi (Acrílic s/ llenç, 116x81)

SUPPORT VIADUCTE 2015/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 162x114)

PONTET LA SANG-GLORIETA 2016/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 116x81)

GALERIA SUBTERRÀNIA 2016/ Alcoi (Acrílic s/ llenç, 116x81)

PONT DE COLOR 2015/ Pont S. Jordi, Alcoi (Acrílic i collage/paper, 112x76)

EMERGÈNCIA A VANDELLÓS 2012/ Tarragona (Acrílic s/ llenç, 114x162)

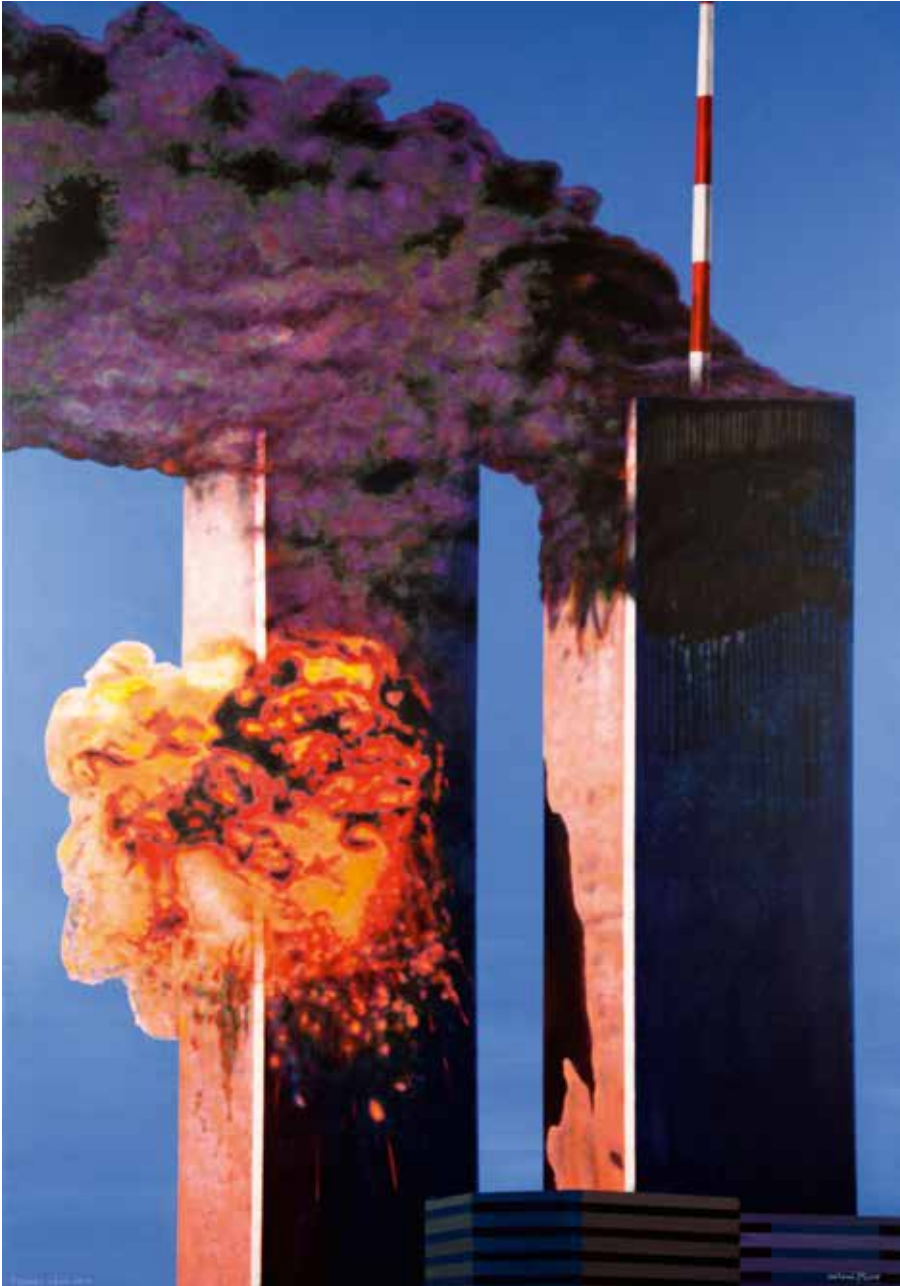
CAOS A BENGASI 2012/ Libia (Acrílic s/ llenç, 114x162)

FREE SCOTLAND 2012/ Escòcia (Acrílic s/ llenç, 114x162)

TORTURA BBA 2010/ L'Irak (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

FLAMES I FUM 2012/ Manhattan (Acrílic s/ llenç, 162x114)

PROA I POPA 2012/ Prestige (Acrílic i collage/paper, 112x76)

SURREALISME 2013/ València (Acrílic i collage/paper, 76x112)

VIURE L'AITANA 2011 (Acrílic i collage/paper, 76x56)

MIRANT A WIFREDO LAM 2011/ L'Havana (Acrílic s/ llenç, 81x116)

DOBLE PARELLA 2010/ L'Havana (Acrílic s/ llenç, 81x116)

PARIS A L'HAVANA 2009/ Cuba (Acrílic s/ llenç, 92x65)

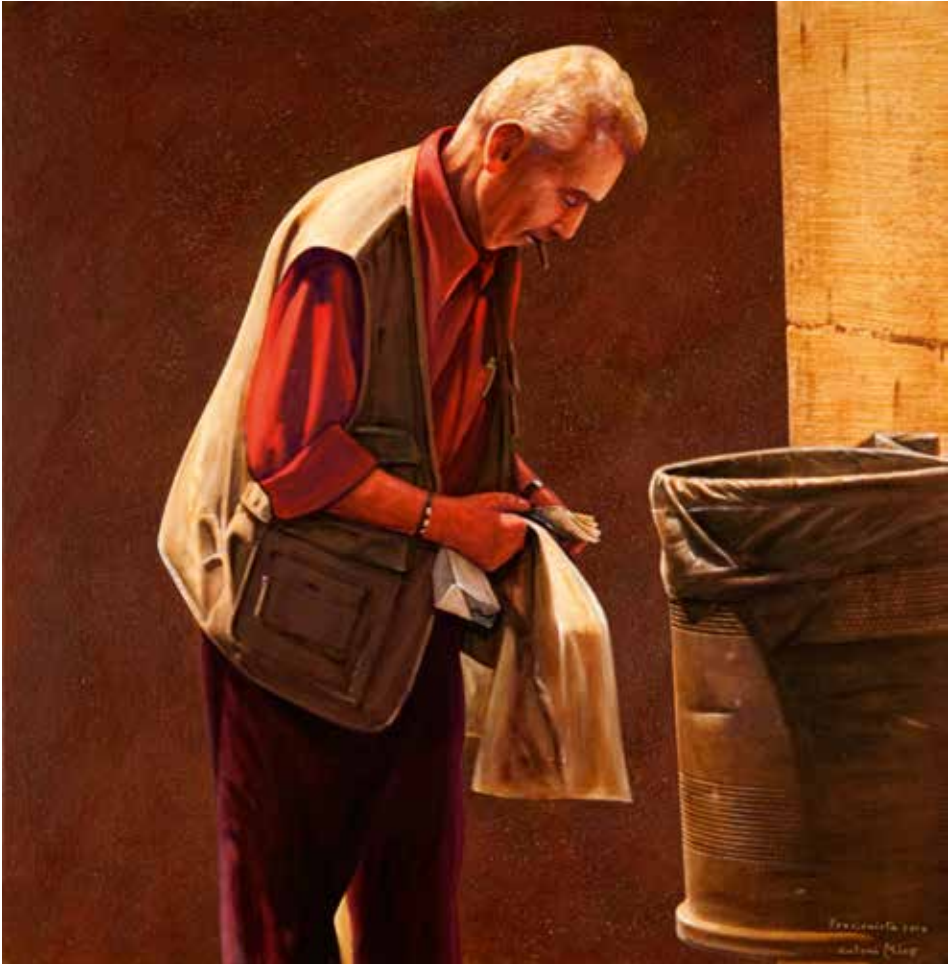
MANIFESTACIÓ 2010/ Balcans (Acrílic s/ llenç, 162x228-díptic)

DEMANAIRE 2010/ Barcelona (Acrílic i metall s/ llenç, 65x65)

BARCELONA ÉS BONA 2010/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 65x65)

PENSIONISTA 2010/ Barcelona (Acrílic i metall s/ llenç, 65x65)

LA NOVA ERA 2009/ Lublin (Acrílic s/ llenç, 65x65)

LA MANCA DE CONCA 2009/ Conca (Acrílic s/ llenç, 65x65)

MÚSICA A CONCA 2009/ "A Julian Pacheco" (Acrílic s/ llenç, 92x65)

MÚSICA A TOLEDO 2009/ Castella (Acrílic s/ llenç, 65x65)

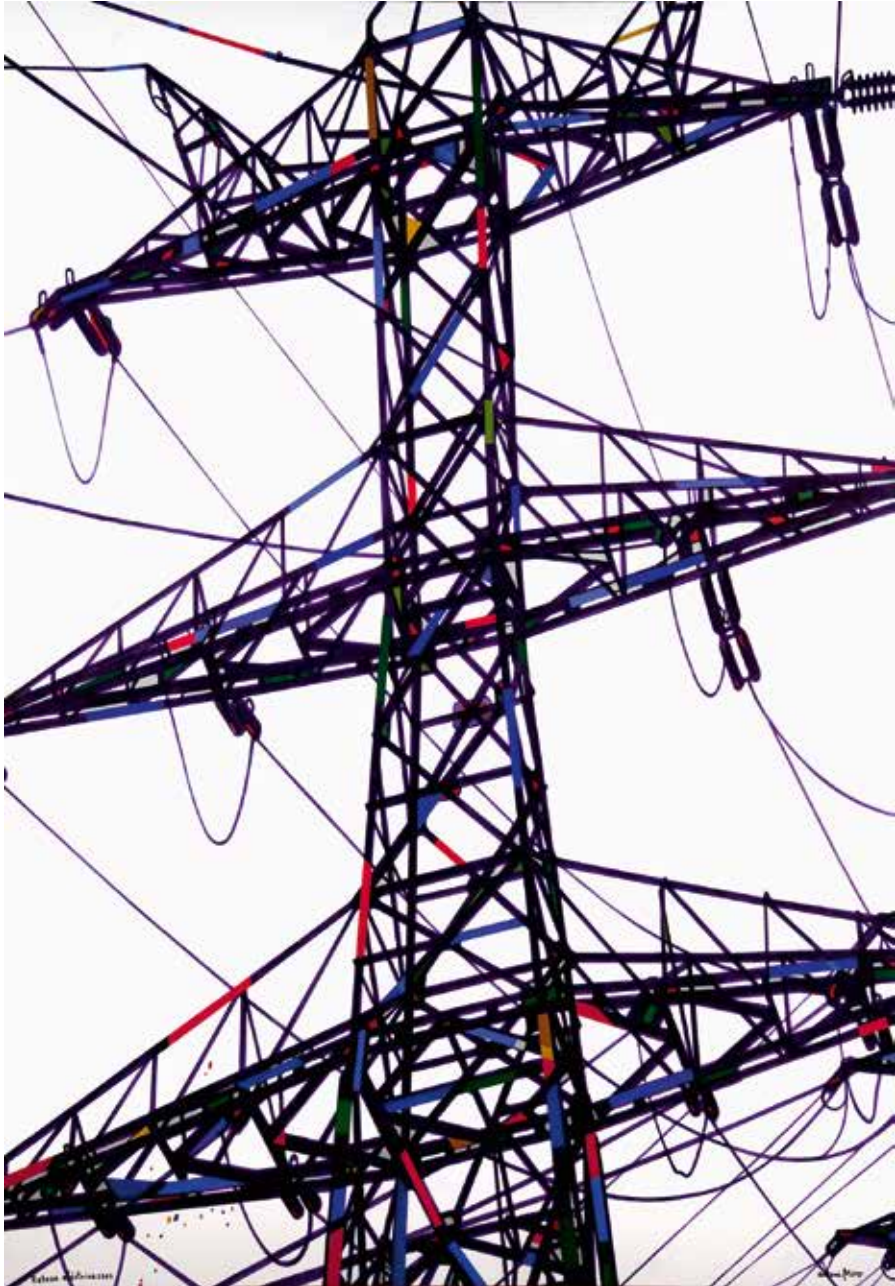
JAI FAIM 2009/ Paris (Acrílic s/ llenç, 65x65)

MENDICANT 2009/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 92x65)

LA FLORISTA DE LUBLIN 2009/ Polònia (Acrílic s/ llenç, 65x65)

ESTESA ELÈCTRICA 2009/ Catalunya (Acrílic s/ llenç, 162x114)

CALA PRUNA 2009/ Pals (Acrílic s/ llenç, 92x65)

GRAN GALERIA DEL LOUVRE 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 81x116)

TARDOR A PARIS 2009/ Paris (Acrílic s/ llenç, 81x116)

PINTOR A ORSAY 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 92x65)

ESTUDI A ORSAY 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 92x65)

LA FONT DEL MUTT 2008/ Nova York (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

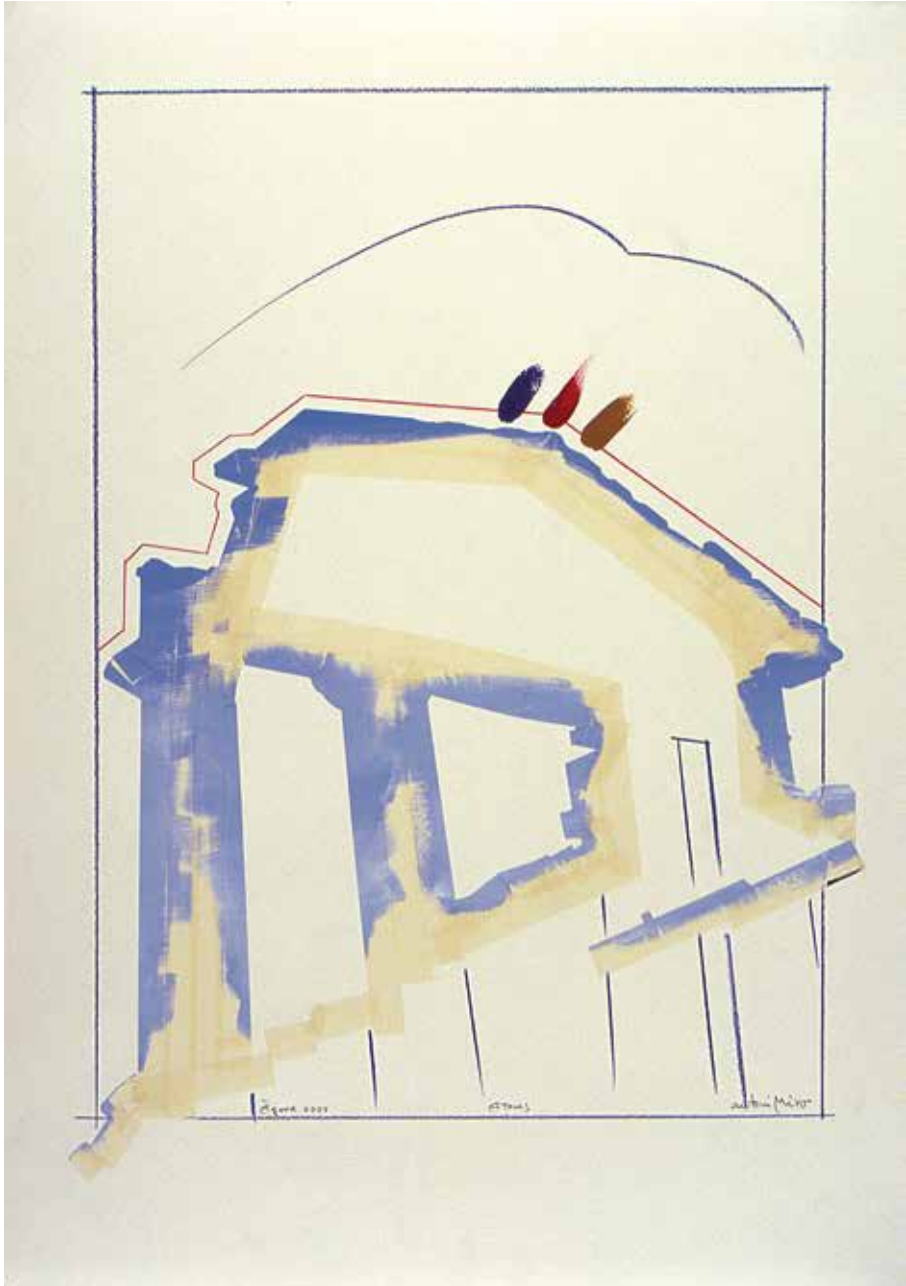
LA FAMOSA GIOCONDA 2008/ Paris (Acrílic s/ llenç, 81x116)

MUSEO DE ARTE CUBANO 2008/ L'Havana (Acrílic s/ llenç, 162x114)

TEATRE MUSEU DALI 2008/ Figueres (Acrílic s/ llenç, 81x116)

ÀGORA 2007/ Atenes (Acrílic i collage/paper, 76x56)

NIKE D'EPIDAURE 2007/ Atenes (Acrílic i metall s/ llenç, 162x114)

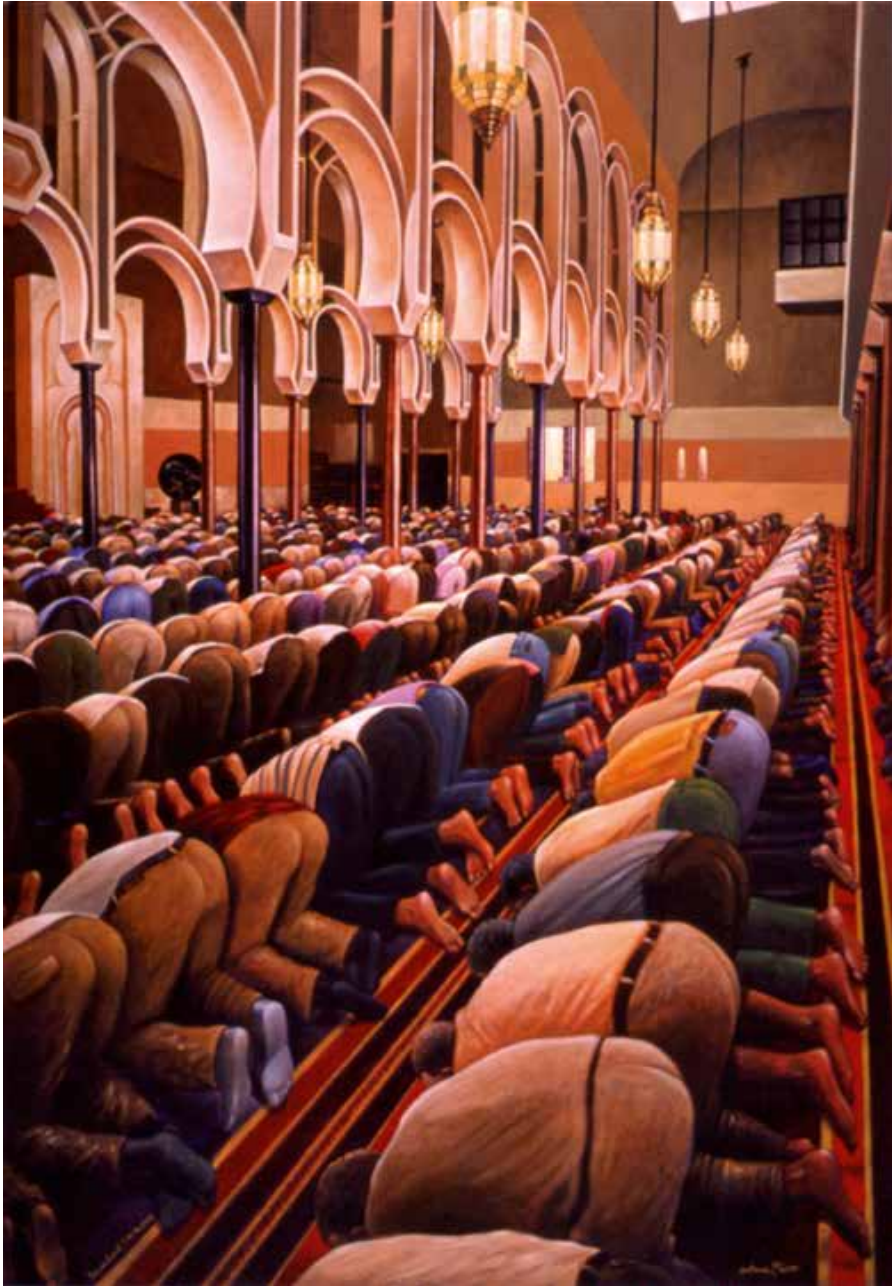
RAMADÀ 2007/ Melilla (Acrílic s/ llenç, 162x114)

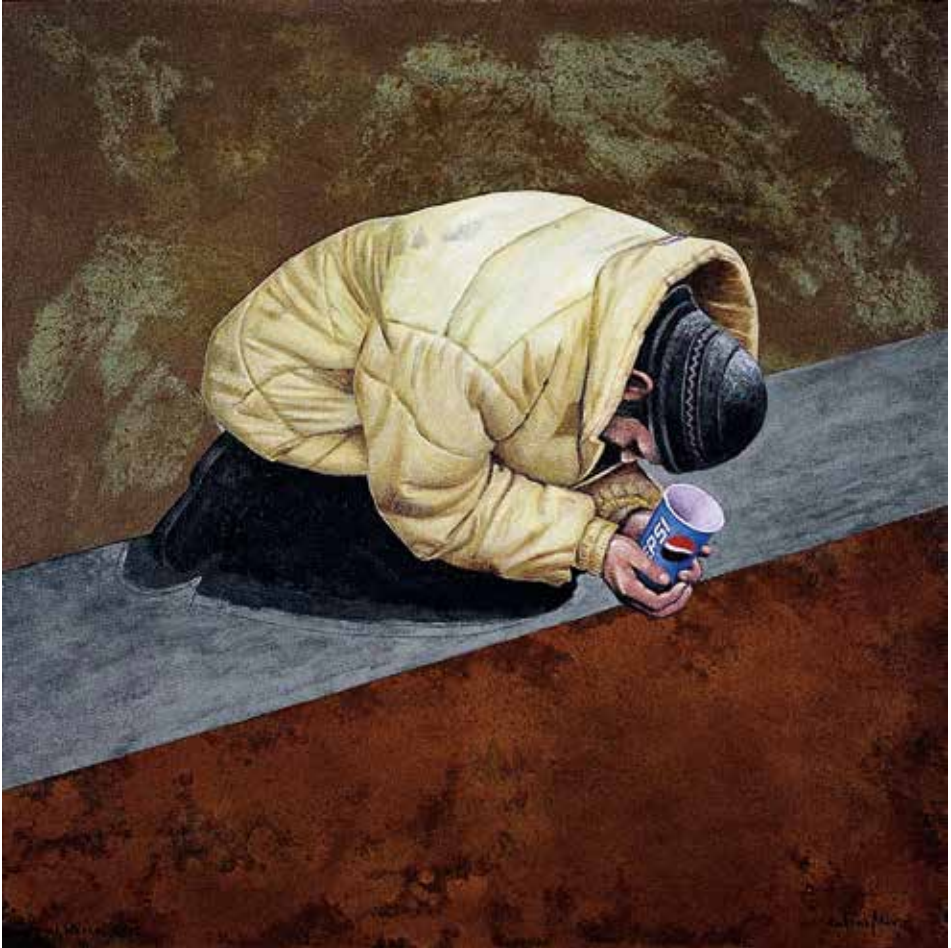
IMMIGRANTS A TARIFA 2006/ Cadis (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

METROPOLITAN 2006/ Nova York (Acrilic s/ Ilenç, 81x116)

RECORDANT L'11-M 2005/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x81)

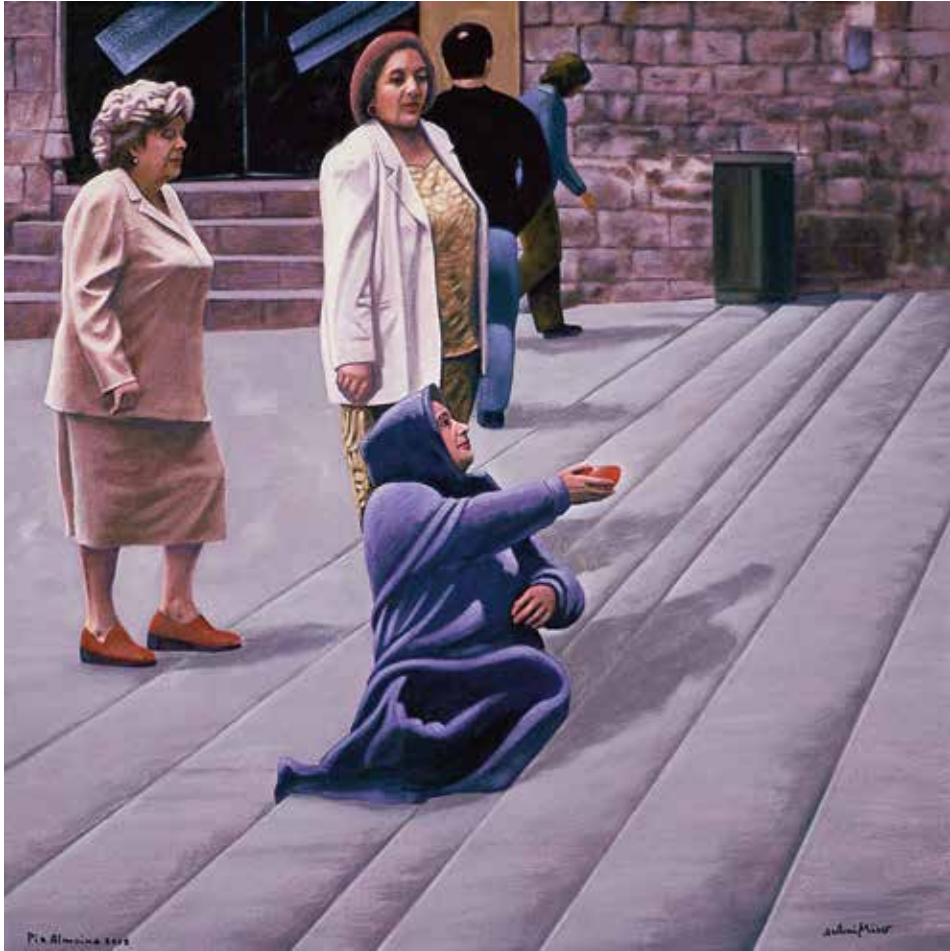
FER EL FLORICÓ 2005/ Varsòvia (Acrílic i metall s/ llenç, 65x65)

SÚPLICA 2005/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 65x65)

REPARTIMENT GLOBAL 2005/ Roma (Acrílic i metall s/ llenç, 65x65)

PIA ALMOINA 2005/ Barcelona (Acrílic s/ llenç, 65x65)

NO A LA GUERRA 2004/ Londres (Acrílic s/ llenç, 81x116)

GAZAFUTUROLOGIA 2004/ Palestina (Acrílic s/ llenç, 81x116)

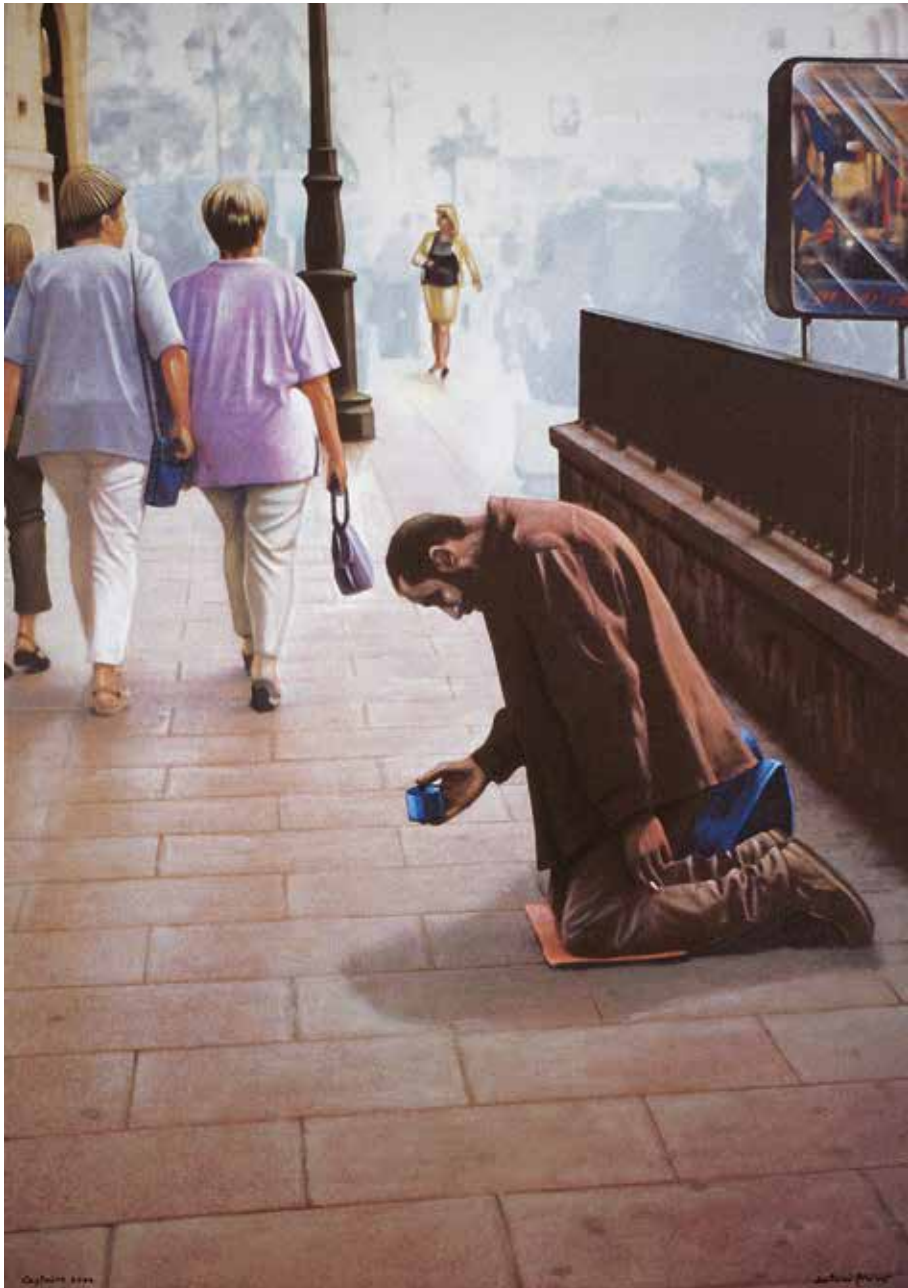
AMBELLÓ 2004/ Almagro (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

COLUMNA DE TRAJÀ 2004/ Roma (Acrílic s/ llenç, 116x81)

PIDOLAIRE AL PALACE 2004/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x116)

CAPTAIRE 2002/ Madrid (Acrílic s/ llenç, 116x81)

GRÈCIA AL BRITISH 2002/ Londres (Acrílic i metall s/ llenç, 81x116)

NOTA BIOGRÀFICA

AUTORRETRAT 2012/ Alcoi (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

Exposició Espai Cultural Sant Domènec. Xàtiva.

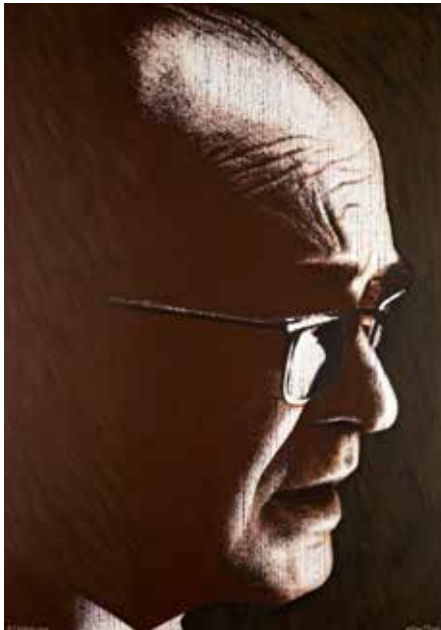
ANTONI MIRÓ, artista plàstic, naix el 1944 a Alcoi, País Valencià. Viu i treballa al Mas Sopalmo. La seua obra, situada dins del realisme social, s'inicia en l'expressionisme figuratiu com una denúncia del patiment humà. A finals dels anys seixanta el seu interès pel tema social el condueix a un neofiguratisme, amb un missatge de crítica i denúncia que als setanta s'identifica plenament amb el moviment artístic anomenat "crònica de la realitat", inserit dins dels corrents internacionals del pop-art i del realisme.

En la seua trajectòria professional, Antoni Miró ha combinat una gran varietat d'iniciatives, des de les directament artístiques, on manifesta l'eficaç dedicació a cadascun dels procediments característics de les arts plàstiques, fins a la seua incansable atenció a la promoció i foment de la nostra cultura. Dirigeix l'àrea d'Arts Plàstiques de la ciutat d'Alcoi. En el 2015 la Universitat d'Alacant, crea la Càtedra Antoni Miró d'Art Contemporani que produeix i fomenta una gran varietat d'activitats per a la promoció de les arts.

El 1960 rep el primer premi de pintura de l'Ajuntament d'Alcoi. El mes de gener de 1965 realitza la seua primera exposició individual i funda el Grup Alcoiart (1965-1972) i en 1972 el Gruppo Denunzia en Brescia (Itàlia). Des del 1973 no es presenta a concursos tipus competitiu. Són nombroses les exposicions dins i fora del nostre país, com també els premis i les mencions que se li han concedit. És membre de diverses acadèmies internacionals. Entre les distincions podem anomenar les següents: Medalla d'Honor, Xarxa Vives (21 universitats de llengua catalana). Diploma The best plastic artist of Spain, IWA Fraternity, Toledo, USA. IX Premis Turia, millor contribució Arts Plàstiques 1999, València. Plaques of Appreciation Award to Antoni Miró, Hanseo University, Seoul, Korea. 37 Premis Octubre "Premi individual a la trajectoria artística i social", València. Premio Nacional "Por la Cultura", Ministerio de Cultura, L'Havana, Cuba. Premi Micalet d'Honor Extraordinari, Societat Coral El Micalet, València. Premi "Importante de Información, Alacant. Miembro de Honor, IWA, Int. Writers and Artist Association Ohio, USA. Membre del Consell Assesor de l'IVAM, València.

Treballador incansable, autodidacta, la primera etapa de la seua obra "OPERA PRIMA" (1960-1971) inclou "Les Nues" (1964), "La Fam" (1966), "Els Bojos" (1967), "Experimentacions" i "Vietnam" (1968), "L'Home" (1970). En 1972 realitza la sèrie "AMÈRICA NEGRA", en el 1973 "L'HOME AVUI" i "EL DÒLAR" (1973-80), "PINTEU PINTURA" (1980-90), "VIVACE" (1991-2001), "SENSE TÍTOL" (2001-2013) i des del 2014 "SENSE SÈRIE". Rebutja tota mena d'opressió i clama per la llibertat i per la solidaritat humana. La seua obra està representada en nombrosos museus i col·leccions de tot el món i compta amb una bibliografia abundant que estudia el seu treball exhaustivament.

En resum, si la seua pintura és una pintura de conscienciació, no és menys cert que en el seu procés creatiu s'inclou un destacat grau de *conscienciació de la pintura*, on diverses experiències, tècniques, estratègies i recursos s'uneixen per a constituir el seu particular llenguatge plàstic, que no s'esgota en ser un *mitjà* per a la comunicació ideològica, sinó que, de manera paral·lela, es constitueix en registre d'una comunicació estètica evident.

A L'ESTELLÉS 2016/ Burjassot
(Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A JOAN FUSTER 2012/ Sueca
(Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A MANUEL SANCHIS GUARNER 2012/ València
(Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

A GONÇAL CASTELLÓ 2014/ Gandia
(Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

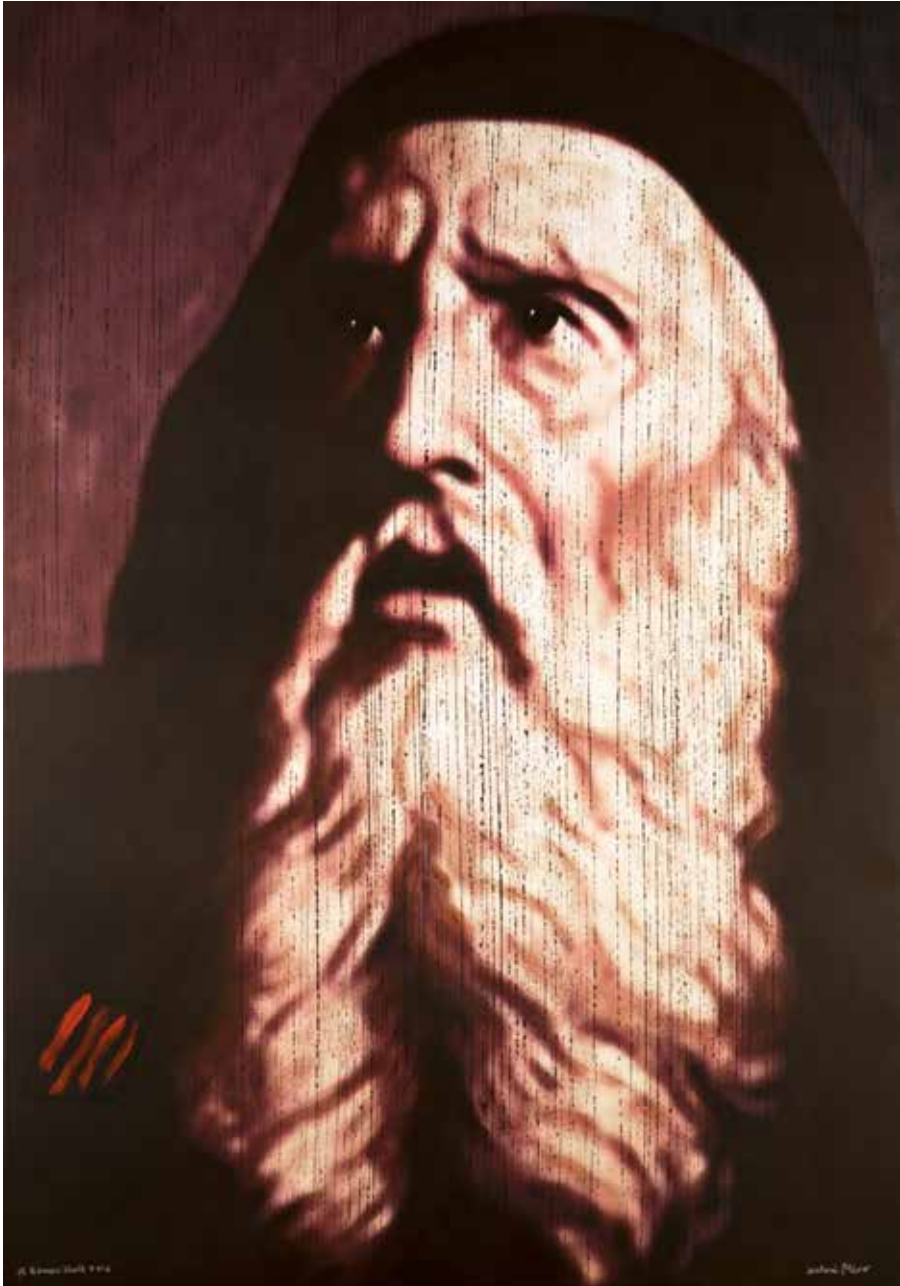
ANTONI MIRÓ, plastic artist, born in 1944 in Alcoi, País Valencià. Lives and works in Mas Sopalmo. His work, situated in the social realism, initiates in figurative expressionism as a denunciation of human suffering. At the end of the 1960s, his interest in the social issue led him to a neofigurativism, with a message of criticism and denunciation that at the seventies were fully identified with the artistic movement called “crònica de la realitat”, inserted within the international currents of pop-art and realism.

In his professional trajectory, Antoni Miró has combined a wide variety of initiatives, from the directly artistic ones, where he demonstrates the effective dedication to each one of the characteristic procedures of the plastic arts, to his untiring attention to the promotion and fomentation of our culture. Directs the Plastic Arts area of the city of Alcoi. In 2015 the University of Alacant creates the Antoni Miró’s Cathedra of Contemporary Art that produces and promotes a wide variety of activities for the promotion of the arts.

In 1960 he received the first painting award from the City Council of Alcoi. In January 1965 he made his first solo exhibition and founded the Alcoiart Group (1965-1972) and in 1972 the Gruppo Denunzia in Brescia (Italy). Since 1973 he does not participate in competitive competitions. There are numerous the exhibitions inside and outside of our country, as well as the awards and mentions that he has received. He is a member of several international academies. Among the distinctions we can mention the following: Medalla d’Honor, Xarxa Vives (21 universitats de llengua catalana). Diploma The best plastic artist of Spain, IWA Fraternity, Toledo, USA. IX Premis Turia, millor contribució Arts Plàstiques 1999, València. Plaque of Appreciation Award to Antoni Miró, Hanseo University, Seoul, Korea. 37 Premis Octubre “Premi individual a la trajectoria artística i social”, València. Premio Nacional “Por la Cultura”, Ministerio de Cultura, L’Havana, Cuba. Premi Micalet d’Honor Extraordinari, Societat Coral El Micalet, València. Miembro de Honor, IWA, Int. Writers and Artist Association Ohio, USA, Membre del Consell Assessor de l’IVAM, València.

Untiring worker, autodidact, the first stage of his work “OPERA PRIMA” (1960-1971) includes “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Los Bojos” (1967), “Experimentacions” y “Vietnam” (1968), “l’Home” (1970). In 1972, he realizes the series “AMÈRICA NEGRA”, in 1973 “L’HOME AVUI” and “EL DÓLAR” (1973-80), “PINTEU PINTURA” (1980-90), “VIVACE” (1991-2001), “SENSE TÍTOL” (2001-2013) and from 2014 “SENSE SÈRIE”. He rejects all types of oppression and cries out for freedom and for human solidarity. His work is represented in numerous museums and collections around the world and has an abundant bibliography that studies his work extensively.

In summary, if his painting is a painting of consciousness, it is not less true that in his creative process an outstanding stage of *conscience of painting* is included, where several experiences, techniques, strategies and resources come together to form his particular plastic language, which does not end up being a *means* for ideological communication, but, in parallel, is constituted as a register of an obvious aesthetic communication.

A RAMON LLULL 2016/ Mallorca (Acrílic-mixta s/lleç, 162x114)

Exposició Museu de la Universitat MUA, Alacant 2010-2011

Inauguració de l'exposició retrospectiva l'IVAM l'any 2012

Exposició Llotja de Sant Jordi, Alcoi 2014

Exposició IVAM Institut d'Art Modern 2012-13

Museu Drassanes del Grau, València 2018

Exposició *Mani-festa / Personatges S/T*, Llotja del Peix d'Alacant 2015

Inauguració Tribunal de les Aigües Drassanes, València 2018

Exposició Stanbrook 1939, Universitat de València 2014

CASTELL SANTA BÀRBARA,
Alacant 2008

FARÉ VACANCES 2012
Alcoi (Acer cortén, 500x240x45)

MEMORIAL DE PATERNA 2009
(Acer cortén, 8x2,5x0,83 m)

A PAU CASALS 1984-85 (Bronze, 257x60x60) Wolfenbüttel
(Alemanya)

25 D'ABRIL 1707 2007
Gandia (Acer cortén, 3,5x26x8 m.)

L'OCELL D'ALCOI 2000
(Bronze, 450x316x140)

GADES, LA DANÇA 2001
València (Bronze-pedra, 0,6x1,57x22,50 m)

L'OCELL DE SEÜL 2012
Corea (Bronze, 300x160x100)

Nomenament de “Fill Adoptiu d’Otos 2012 iniciant process de formació de la Càtedra Antoni Miró d’Art Contemporani

Medalla d’Honor “Xarxa Vives”
21 Universitats de llengua catalana 2015

Award Hanseo University, Seül, Corea 2004

Premi “Importante d’Información” Alacant 2006

Premi Nacional “Por la Cultura” Ministerio de Cultura, L’Havana 2008

Best plàstic Spain, IWA Ohio, USA 2008

Micalet d’Honor Extraordinari, València 2011

37 Premi Octubre “A la trajectòria artística i social”
València 2008

ANTONI MIRÓ, artista plástico, nace el 1944 en Alcoi, País Valencià. Vive y trabaja en el Mas Sopalmo. Su obra, situada dentro del realismo social, se inicia en el expresionismo figurativo como una denuncia del sufrimiento humano. A finales de los años sesenta su interés por el tema social lo conduce a un neofiguratismo, con un mensaje de crítica y denuncia que a los setenta se identifica plenamente con el movimiento artístico denominado “crónica de la realidad”, insertado dentro de las corrientes internacionales del pop-arte y del realismo.

En su trayectoria profesional, Antoni Miró ha combinado una gran variedad de iniciativas, desde las directamente artísticas, donde manifiesta la eficaz dedicación a cada uno de los procedimientos característicos de las artes plásticas, hasta su incansable atención a la promoción y fomento de nuestra cultura. Dirige el área de Artes Plásticas de la ciudad de Alcoi. En el 2015 la Universitat d’Alacant, crea la Cátedra Antoni Miró de Arte Contemporáneo que produce y fomenta una gran variedad de actividades para la promoción de las artes.

El 1960 recibe el primer premio de pintura del Ayuntamiento de Alcoi. El mes de enero de 1965 realiza su primera exposición individual y funda el Grupo Alcoiart (1965-1972) y en 1972 el Gruppo Denunzia a Brescia (Italia). Desde el 1973 no se presenta a concursos tipo competitivo. Son numerosas las exposiciones dentro de y fuera de nuestro país, como también los premios y las menciones que se le han concedido. Es miembro de varias academias internacionales. Entre las distinciones podemos denominar las siguientes: Medalla d’Honor, Xarxa Vives (21 universitats de llengua catalana). Diploma The best plastic artist of Spain, IWA Fraternity, Toledo, USA. IX Premis Turia, millor contribució Arts Plàstiques 1999, València. Plaque of Appreciation Award to Antoni Miró, Hanseo University, Seoul, Korea. 37 Premis Octubre “Premi individual a la trayectoria artística i social”, València. Premio Nacional “Por la Cultura”, Ministerio de Cultura, L’Havana, Cuba. Premi Micalet d’Honor Extraordinari, Societat Coral El Micalet, València. Premi “Importante de Información, Alacant. Miembro de Honor, IWA, Int. Writers and Artist Association Ohio, USA, Membre del Consell Assessor de l’IVAM, València.

Trabajador incansable, autodidacta, la primera etapa de su obra “OPERA PRIMA” (1960-1971) incluye “Les Nues” (1964), “La Fam” (1966), “Els Bojos” (1967), “Experimentacions” y “Vietnam” (1968), “L’Home” (1970). En 1972 realiza la serie “AMÈRICA NEGRA”, en el 1973 “L’HOME AVUI” y “EL DÒLAR” (1973-80), “PINTEU PINTURA” (1980-90), “VIVACE” (1991-2001), “SENSE TÍTOL” (2001-2013) y desde el 2014 “SENSE SÈRIE”. Rechaza todo tipo de opresión y clama por la libertad y por la solidaridad humana. Su obra está representada en numerosos museos y colecciones de todo el mundo y cuenta con una bibliografía abundante que estudia su trabajo exhaustivamente.

En resumen, si su pintura es una pintura de concienciación, no es menos cierto que en su proceso creativo se incluye un destacado grado de “concienciación de la pintura”, donde diversas experiencias, técnicas, estrategias y recursos se unen para constituir su particular lenguaje plástico, que no se agota al ser un “medio” para la comunicación ideológica, sino que, de manera paralela, se constituye en registro de una comunicación estética evidente.

Casa de Cultura Marqués de González de Quirós

Antoni Miró / Obra recent
Setembre-October 2018

AJUNTAMENT DE GANDIA

CÀTEDRA
ANTONI MIRÓ
D'ART CONTEMPORANI
UNIVERSITAT D'ALACANT

AJUNTAMENT D'ALCOI
AJUNTAMENT D'OTIS

 Sabadell
Fundació